

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 266/2026-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpených advokátom JUDr. Martinom Jarabicom, Kutlíkova 17, Bratislava, proti postupu Mestského súdu Bratislava IV v rámci úkonov po podaní dovolania vo veci vedenej pod sp. zn. B3-14C/121/2011 a proti postupu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 8Cdo/16/2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenu ústavnému súdu 3. marca 2026 domáhajú vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom mestského súdu v rámci úkonov po podaní dovolania vo veci vedenej pod sp. zn. B3-14C/121/2011 a následným postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8Cdo/16/2025. Sťažovatelia zároveň navrhujú, aby ústavný súd prikázal najvyššiemu súdu konať bez zbytočných prietáhov. Okrem toho si proti mestskému súdu a najvyššiemu súdu uplatňujú primerané finančné zadosťučinenie vo výške 10 000 eur a náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia ako žalobcovia v konaní vedenom na mestskom súde pod sp. zn. B3-14C/121/2011 podali 3. júna 2024 prostredníctvom súdu prvej inštancie dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Co/2/2023-1657 a 9Co/110/2023 z 22. februára 2024, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 5. apríla 2024. Súčasťou dovolania bol aj návrh na odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia podľa § 444 Civilného

sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Mestský súd predložil predmetný súdny spis najvyššiemu súdu až 30. januára 2025. Najvyšší súd do podania ústavnej sťažnosti sťažovateľov nerozhodol o ich dovolaní, ale ani o ich návrhu na odklad vykonateľnosti rozhodnutia napadnutého dovolaním.

II.

Argumentácia sťažovateľov

3. Sťažovatelia vyčítajú mestskému súdu, že po podaní dovolania zostal bez relevantného dôvodu dlhodobo nečinný. Poukázali pritom na okolnosť, že ich dovolanie zaslal protistrane až 29. novembra 2024, t. j. po tom, ako sťažovatelia 28. novembra upozornili na nečinnosť a urgovali ho, aby konal. Okrem toho uviedli, že už 18. júna 2024 spísali sťažovatelia s protistranou notársku zápisnicu, v ktorej došlo k započítaniu vzájomných pohľadávok medzi účastníkmi sporu vyplývajúcich z predchádzajúcich rozhodnutí súdov, pričom sťažovatelia v nej uznali svoj záväzok voči žalovaným vo výške 48 993,40 eur z titulu bezdôvodného obohatenia a zaviazali sa tento dlh splatiť v splátkach. Dôsledkom uvedenej situácie bolo, že sťažovatelia si boli nútení vziať pôžičku vo výške 30 000 eur, ktorú dodnes splácajú. Podľa sťažovateľov tak mestský súd svojou pasivitou znemožnil dovolaciemu súdu, aby včas rozhodol o ich návrhu na odklad vykonateľnosti, čím ich mal ukrátiť o možnosť využiť zákonom garantovaný prostriedok procesnej ochrany.

4. Vo vzťahu k najvyššiemu súdu sťažovatelia uviedli, že aj keď tento nemal v čase predloženia spisu vedomosť o existencii notárskej zápisnice a o tom, že sťažovatelia už medzičasom plnia z vykonateľného rozhodnutia, táto skutočnosť nemôže odôvodniť následnú nečinnosť dovolacieho súdu. Od predloženia veci dovolaciemu súdu uplynul viac ako jeden rok, pričom dovolací súd dosiaľ nerozhodol ani o návrhu na odklad vykonateľnosti, ani o samotnom dovolaní. Takýto stav spôsobuje, že sťažovatelia sa nachádzajú v dlhotrvajúcej právnej neistote, keď nie je zrejmé, či rozhodnutie, na základe ktorého museli plniť, obstoí alebo bude zrušené. Ak by dovolací súd v budúcnosti dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné, následky doterajšieho postupu súdov budú iba ťažko napravitelné, keďže sťažovatelia už museli niesť všetky finančné a sociálne dôsledky spojené s plnením.

5. Okrem toho sťažovatelia poukázali aj na dlhodobé a opakované porušovanie práv konštatované ústavným súdom v súvislosti s vedením ich sporov (napr. I. ÚS 146/2010, III. ÚS 21/2013, I. ÚS 363/2016, II. ÚS 298/2018, III. ÚS 82/2019, I. ÚS 360/2023, III. ÚS 209/2024), čo podľa nich znamená, že zásahy do ich základných práv nie sú náhodné ani ojedinelé, ale majú dlhodobý a opakujúci sa charakter. Tiež zdôraznili, že v napadnutom konaní mali postavenie slabšej strany sporu, t. j. spotrebiteľov, pričom mali pocit, že v napadnutom konaní im z dôvodu priet'ahov v konaní v tomto smere nebola poskytnutá adekvátna ochrana.

6. Sťažovatelia si zároveň uplatnili finančné zadost'učinenie vo výške 10 000 eur, pričom túto sumu odôvodnili tým, že počas dlhého obdobia boli nútení znášať dôsledky vykonateľného rozhodnutia bez toho, aby dovolací súd rozhodol o ich návrhu na odklad vykonateľnosti.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či napadnutým postupom mestského súdu a najvyššieho súdu došlo k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných

prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

8. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv neexistuje zásadnejšia odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98). Vzhľadom na už uvedené mohol ústavný súd preskúmať namietané porušenie označených práv (t. j. podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) spoločne.

9. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

III.1. K namietanému postupu mestského súdu:

10. Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva významnú preventívnu funkciu ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. IV. ÚS 225/05, III. ÚS 317/05, II. ÚS 67/06). Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 102/05, II. ÚS 387/06, IV. ÚS 237/09, II. ÚS 290/09, IV. ÚS 42/2010, II. ÚS 445/2016, II. ÚS 751/2017, IV. ÚS 632/2018) sa teda ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie tohto základného práva označenými orgánmi ešte mohlo trvať. Ak v čase, keď sťažnosť bola doručená ústavnému súdu, už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva postupom všeobecného súdu, ústavný súd sťažnosť zásadne odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

11. Zo samotnej ústavnej sťažnosti sťažovateľov je zrejmé, že príslušný súdny spis bol dovolaciemu súdu predložený 30. januára 2025, teda viac ako rok pred podaním samotnej ústavnej sťažnosti (3. marca 2026). Z tohto dôvodu ústavný súd konštatuje, že v čase podania ústavnej sťažnosti teda už nemohlo dochádzať k prieťahom v dovolacom konaní zo strany mestského súdu. V každom prípade polročná dĺžka úkonov mestského súdu je kontexte napadnutého konania problematická, ale tento časový úsek v danom momente môže ústavný súd posudzovať (a pripočítať, pozn.) iba vo vzťahu k potenciálnemu porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov samotným dovolacím súdom (m. m. I. ÚS 112/2019). Z tohto dôvodu preto ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľov vo vzťahu k mestskému súdu ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.2. K namietanému postupu najvyššieho súdu:

12. Ústavný súd vo svojej judikatúre súvisiacej s namietaným porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov opakovane konštatuje, že nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie tohto základného práva (I. ÚS 46/01,

I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09). Ústavný súd poukazuje na právny názor vyslovený v jeho doterajšej judikatúre, podľa ktorého ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (napr. I. ÚS 42/01, III. ÚS 59/05). Na kratšie obdobia nečinnosti ústavný súd spravidla prihliada vtedy, keď sa vyskytli opakovane a zároveň významným spôsobom ovplyvnili dĺžku súdneho konania (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 39/00, I. ÚS 57/01). V prípade, keď ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zistí, že namietaný postup všeobecného súdu sa nevyznačuje takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavnú sťažnosť spravidla odmieta ako zjavne neopodstatnenú (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011).

13. V prvom rade je potrebné podotknúť, že celková dĺžka napadnutého dovolacieho konania do podania ústavnej sťažnosti predstavuje 1 rok a 9 mesiacov. Takúto dĺžku dovolacieho konania nemožno považovať za ideálnu, ale ústavný súd zdôrazňuje, že v napadnutom spore vo veci už bolo vydané konečné, právoplatné a vykonateľné rozhodnutie. Táto okolnosť sama osebe významne znižuje mieru právnej neistoty, ktorej mohli byť sťažovatelia vystavení v dovolacom konaní. K žiadosti sťažovateľov o odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia ústavný súd zdôrazňuje, že dovolateľ vo všeobecnosti (a teda ani sťažovatelia) nemá zákonný nárok na odklad vykonateľnosti rozhodnutia napadnutého dovolaním. Odklad vykonateľnosti je plne na zväžení samotného dovolacieho súdu, a ak teda dovolací súd ani po roku a pol dovolacieho konania vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia neodložil, nie je možné konštatovať prietahy vo vzťahu rozhodnutiu o odklade, ale iba to, že sa s príslušným návrhom na odklad nestotožnil. Táto okolnosť vylučuje aj tvrdenie sťažovateľov, že mestský súd svojím postupom znemožnil najvyššiemu súdu rozhodnúť o odklade vykonateľnosti. Ak totiž najvyšší súd nerozhodol o odklade ani 1 rok a 3 mesiace, odkedy mu bol predložený súdny spis, nemožno predpokladať, že by o ňom rozhodol, ak by mu mestský súd predložil predmetný súdny spis skôr. Ústavný súd ešte dodáva, že ak v minulosti svojimi rozhodnutiami vyslovil porušenie sťažovateľmi označených práv, táto skutočnosť nezvyšuje automaticky (t. j. bez ďalších relevantných okolností, pozn.) pravdepodobnosť, že by tak mal urobiť aj pri ich aktuálnej ústavnej sťažnosti alebo pri ich potenciálnych budúcich ústavných sťažnostiach. Táto okolnosť je na autonómnom posúdení ústavného súdu v každom jednotlivom konaní osobitne. Rovnako postavenie sťažovateľov ako spotrebiteľov, resp. slabšej strany sporu neznamená, že by mal dovolací súd rozhodovať o ich dovolaní prednostne, a ani to, že by mal ústavný súd prísnejšie posudzovať potenciálne prietahy v dovolacom konaní. Osobitná ochrana spotrebiteľov ako slabšej strany sporu (právneho vzťahu) totiž nemá vyjadrenie v tom, aby súdy rozhodovali prednostne o ich podaniach, ale aby vyvažovali výhodnejšie postavenie dodávateľov v týchto právnych vzťahoch – táto okolnosť sa ale týka najmä meritórneho rozhodovania súdov.

14. Ústavný súd na tomto mieste tiež zdôrazňuje, že dovolací súd preskúmava rozhodnutie odvolacieho súdu na základe podaného dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku v intenciách dovolacích dôvodov a robí tak na základe skutočností, ktoré boli zistené a preukázané v celom súdnom konaní, čo znamená, že svoj prieskum zameriava aj na konanie, ktoré napadnutému rozhodnutiu predchádzalo. Z uvedeného teda priamo vyplýva zvýšená faktická a časová náročnosť. Ako podstatné k dovolaciemu konaniu treba uviesť aj to, že primárnou úlohou najvyššieho súdu ako najvyššej súdnej autority v krajine (spolu s Najvyšším správnym súdom

Slovenskej republiky a ústavným súdom, ktorý však z hľadiska jeho postavenia stojí mimo sústavy všeobecných súdov) pri rozhodovaní o dovolaní ako mimoriadnom opravnom prostriedku je v zmysle čl. 2 ods. 2 CSP legitímne očakávanie každého, že jeho vec bude rozhodnutá v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, a ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Z miesta, ktoré zastáva najvyšší súd v hierarchii všeobecných súdov, by malo vyplývať, že najvyšší súd rozhoduje iba v najzásadnejších, spoločensky najvýznamnejších a právne najnáročnejších prípadoch, čo tiež môže znamenať, že aj časový rámec, ktorý najvyšší súd na vydanie rozhodnutia potrebuje, má zodpovedať významu jeho rozhodovania [I. ÚS 203/2021(ZNaU 82/2021)].

15. Ústavný súd preto konštatuje, že v tomto prípade nemohlo ísť zo strany najvyššieho súdu o nečinnosť v ústavne relevantnej intenzite, na základe ktorej by po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie bolo možné vysloviť porušenie sťažovateľmi označených práv. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľov aj v časti smerujúcej proti postupu najvyššieho súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

16. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľov, keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy).

17. Pre úplnosť ústavný súd dodáva, že ak by ďalší priebeh napadnutého konania signalizoval vznik preťahov, toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej podľa § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni sťažovateľom, aby po splnení všetkých zákonných podmienok predložili ústavnému súdu novú ústavnú sťažnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. mája 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu